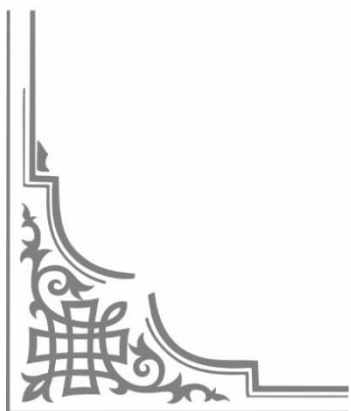

ГЬОРГІЙ

Ді й о в і о с о б и

Г ь о р г і й – лялька, мандрівник-філософ.

Д о н н а М а р і я – мати Гьоргія.

Л і в і й,

П і в і й – волоцюги.

В і о л і я – діва, гранітна скульптура.

Г і м е н е й – злодій.

Д о л ь ф і й А л ь ф а – префект міста, прокурор, за сумісництвом дирижер у місцевому театрі, кореспондент в місцевій газеті.

Г о д і й – редактор місцевої газети, за сумісництвом народний суддя, кат і соліст хору.

Г л а ш а т а й – оповісник, тюремник.

Г е о р г і й В а с и л ь о в и ч П р и м і р н и к – старий лисий чоловік з копицями волосся, що стирчить з боків, у окулярах з дуже товстим склом, у білій майці, капцях на босу ногу і сімейних трусах у смужку або спортивних штанах (весь одяг часів СРСР).

Л я л ь к о в и к – ляльковод.

К а ф а – місто на річці Борисфен.

Дія 1

Ляльковик

Люди, люди! Де ваше завтра? Де ваше сьогодні? Де ваше вчора? Ви заходите в хмари, приковані калейдоскопом безперервних рухів прозорих і не дуже повітряних мас, які занурюють все більше і більше в забуття, заворожують, лякаючись власної тіні, поспішають разом з вами в очах, думках, снах, і птах, що з'явився лише на мить, десь у глибині, жалить, немов комета, зникаючи разом з прив'язаними за хвіст старими консервними банками й іншим мотлохом під грім космічних ланцюгів, шелест весняного листя, цвіту, що блукає і все падає, падає, падає... І що це було? Здається, знову накопило щось із черги, яка стоїть до і буде стояти після, черги, безупинної черги ілюзій, що йдуть разом з тобою.

Так в один із днів, наче одна з тих ілюзій, на ослі, переслідуваний зграєю дітей і волоцюг, в'їжджав в місто Кафу мандрівний філософ Гьоргій.

Був сонячний ранок, цвірінькали пташки, снували люди, худоба, комахи, цебеніли відблиски і рефлексии, котилося, передражняючи сонце перекотиполе. Світ імпотентно вливався в усвідомлене сновидіння.

Дія 2

Лівій

Ворота Риму! Ще лежать у сутінках
Сліди моїх сандалів!

Півій

Поцуплених на вході біля них.
І варта, що жадала до підвалів
Ті босі ноги ,що носили їх.

Лівій

І сміх і гріх!

Півій

В ту ніч я був патроном варти,
Ще молодий, але вже опціон*.
Та ти підмовив мене. Без оплати
Я відпустив тебе й порушив цим закон.

Лівій

Тепер ти вершник долі...

Півій

Тепер я волоцюга,
Як той пройдисвіт на ослі.

Гьоргій

Та все ж яка б не була смуга,
Приємно так лише на міліні.

Півій

Від холоду вночі я ледь не вмер:
Історик ковдру теплу потягнув на себе.
„Віддай все ближньому тепер”, –
Повчав на службі мудрий ребе.

Лівій

А ще що?

Півій

Те, що ти осел!

Гьоргій

По-твоєму, то мій скакун – пригожий
компаньйон для тебе?

Півій

А Лівій замість нього.
Тут у Кафі здамо його на службу тому ребе,
Що бубонів мені, коли я спав.

Лівій

Мене? Історика самого цезаря?

Півій

Розумний ослик – знахідка для справ!

Лівій

Коли я Клавдія навчав риторики й письма,
Повагою іскрилося єство навколо.
Збагнути не осилюю, чому
Все обернулося? Ніколи
Вже не відчую тої рівноваги
У світі, який споглядає без уваги
На мої босі ноги...
Байдужі боги,
Те саме небо, змінюються дні –
Немає спокою мені.

Півій

Помолимося за упокій.

Лівій

Не смій!

То богохульством є, коли кривлять дзеркала!

Півій

Втім, лише в них розгадується сенс.

Лівій

Історія багато звершень знала,

Коли давився словом балакучий пес.

Півій

Цей раз вона у програші перебуватиме, повір.

Лівій

Не вмовкне на мою біду той хижий звір,

Що душу вигризає щохвилини.

Гьоргій

Та все ж! До всякої людини

Спасіння кожен раз за руку з ним іде.

Лівій

Тобі, учителю, я дякую за те,

Що рівновагу сієш поміж нами.

Півій

Але лоскоче неупинно п'яти,

Розвіюючи колючки слідами.

Гьоргій

Заблудла істина?

Півій

Можливо...

Лівій

Напевно...

Гьоргій

Уважні будьте – і запалиться зоря
В безодні невгамовної тривоги,
Руками кволими порушаться моря,
І понесуть ті босі ноги,
Самі не знаючи куди.

Півій

Отак завжди:
Не зрозуміло, що й куди!

Лівій

І як?

Півій

Більш ніяк.

Гьоргій

Це вже не мало...

Лівій

І не багато...

Півій

Що одне і те ж!

Лівій

Як і лице у Них...

Півій

У Нього...

Гьоргій

У всього...

Лівій

У всіх...

Півій

І сміх і гріх!

Лівій

Так. Це нагадує мені початок Риму,
Коли не знали, що то Рим.

Півій

Однак губами ворушили –
Навіювали умисел глибин.

Лівій

А потім пили, пили,
Втім, такечки і не втамували плин,
Що ніс все від величності гардин
До порваного шмаття на папері...
Опісля всі шукали двері,
Але знаходили лише почин.
І власне, де його приткнути,
Коли просвічуються сподні?

Гьоргій

Сьогодні, все сьогодні!

Півій

Що, те що вчора й завтра...

Лівій

В одному кубі.

Півій

Дивлячись з якого боку.

Лівій

Аби сплутати думки.

Гьоргій

Чи зібрати всі в одну
Переплести в канат,
І накинати оного* на істину
Абись не брикалася вона, й без втрат
Отримати черговий пшик.

Півій

Як завжди.

Лівій

Лише взяв потрібну ноту –
А вона фальшивою здалася.

Півій

Абсурд виходить на роботу!
Така вже вдача повелася:
Йому за глуздом в хаті прибирати.

Лівій

Вже краще не питати.

Півій

Й не казати.

Лівій

(мелодійно)

Мовчати, мовчати
Про те що не можна словами сказати,
Не можна писати,
Неможливо зіграти...
Й, за цим разом, нас не посадять за ґрати.

Г ь о р г і й

Лівій, ти пророк!

Л і в і й

Вкарбований у мене твій урок!

П і в і й

Приміром, бачу я на аверсі монети герб!

Якщо ж натерти – відображається у ньому Феб*...

Але за ним невпинна чорна хмара

Нагадує, що світло теж примара.

Л і в і й

І ти туди ж?

П і в і й

Вже там!

Г ь о р г і й

Скрізь!

Л і в і й

Не втекти!

П і в і й

Не наздогнати!

Г ь о р г і й

Проте біжить....

Ще мить –

І згине десь за небосхилом,

А потім з'явиться бурхливо,

Заховане під пилом –

Туманне диво.

Г л а ш а т а й

Пиво, пиво !!!!!

Пі в і й

Прийдіть до тями! Місто!

Лі в і й

І не помітив.

Г ь о р г і й

Без змін.

Пі в і й

Я чую дзвін.

Лі в і й

Жахливо.

Г л а ш а т а й

Кому ще пиво!!!!

Пі в і й

Відстань, в кишенях вітер споглядає!

Лі в і й

Не знає дурень, що куняє
В його єстві природа;
Набилось тут народу,
Неначе рана розпухає.

Г ь о р г і й

Вже й не згадаю,
Де рідну матінку полишив,
Та все ж не втрачаю
Надію, що відчую тої тиші,
Котра живе в обійсті пупа.

Пі в і й

Якась велика купа
На площі гомонить.

Лівій

Чомусь в цю мить
Навіялись мені криваві води,
Які услід Едему* рух розпочали,
І так закарбувалася та мода,
Що вже інакше люди не могли.
Та й тінь не втратила нагоду...
Лиш коли? Коли
Прорве гнійник творіння?

Півій

Й розкидане каміння
В твій бік почне тримати шлях,
Щоб ти скоріш в божественних садах
Навчав богів історії творіння.

Лівій

Та що мені з того каміння,
Коли я поряд зі святими...

Гьоргій

Горе мені з вами!
Однак воно занурене у радості коріння,
Яка окрилюється від надії про спасіння,
Все силиться бутоном у прозріння,
Абись розквітнути на дереві буття
І засліпити те сміття,
Що скрізь лежить.

Півій

Чудова мить
Для починання п'єси!

Глашатай

Преса, преса!!!

Лівій

Історії на все життя.

Гьоргій

Чи лише на хвилю,
Щоб полетіти в майбуття
Й прокинутись від болю.

Лівій

Над Борисфеном прихилились дві тополі.

Гьоргій

То любов!

Півій

Їх чисту кров
Поглине час!

Лівій

Як і нас!

Півій

Фарс!

Лівій

Драма!

Гьоргій

Метафора божественних прогресій,
Юрба процесій,
Які все йдуть, ідуть,
Не відаючи шляху.

Півій

То покажи його.

Г ь о р г і й

Сліпим не йметься віри,
Лише безглуздо рухають губами.

Л і в і й

Твоїми молитвами,
Ймовірно, заговорять губи ті...

П і в і й

Не розуміючи слова,
Перекладуть свій гріх на нього.
Себе лиш вигородить голова,
Прикручена до промислу сліпого.

Г ь о р г і й

Але, як виявиться, – Божого.

П і в і й

Німого для глухого.

Г ь о р г і й

Чим і породить звук.

Л і в і й

І крик його почується у всіх кутках.
Минуле і майбутнє –
Все відчує страх
Перед пробудженням.

П і в і й

Убогого сповинють пелюшками,
Нехай би ріс спокутий.

Г ь о р г і й

Й спокутав потім їх.

Г л а ш а т а й

Стаття – І сміх і гріх!!!
На перших шпальтах!

П і в і й

Повисне з тим ганчір'ям
на балконах.

Г ь о р г і й

Я теж помітив аналогію в віршах,
Що стогнуть на покручених руках
В рядках майбутніх букв
Словами, випраними у сльозах,
Лахміттям, що зажевріє прозоро,
Однак проміння те навряд чи проросте...

Л і в і й

Дивіться: у канаві та конвалія цвіте,
Яка ліси заповонила й гори!

Г л а ш а т а й

Сеньйори, сеньйори!!!
Квітковий магазин запрошує на щастя й горе
Знайти пристанище квіткам своїм!

Л і в і й

Ні, це не Рим.

Д і я 3

Г л а ш а т а й

Народний суд над Гіменесом!
Злодієм, який вкрав серце у Віоли –
Безцінний діамант Кафи!

Годій

Тиша, тиша, прошу тиші!

(розспівується)

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Дольфій

В цій дії ти суддя. Забув?

Півій

А ти казав, що це не Рим.

Лівій

Бо бракувало рим.

Півій

Тобі завжди чогось бракує.

Лівій

Як і всім.

Гьоргій

Мовчіть!

Годій

Прошу уваги!

Розглядаємо справу Гіменея!

Після буде розгляд скарги

Поважного Алкіда* до Антея*,

Останньої на сьогодні!

Півій

Глянь на сподні:

Чи то не з прапора якогось?

Лівій

Мабуть, тобі здалося?

Пі ві й

Ні, не здалося.
На моїй пам'яті одного схожого я бачив,
Доволі творчо він віддячив
Своїй землі.

Г о д і й

Хтось візьметься пройдисвіта хистити?
Як ні, то маю право доручити
Цю привілею нашому шановному мені!
То так чи ні?

Н а т о в п

Нііііі!

Г ь о р г і й

Так!!

Г о д і й

І хто цей самовбивця?

Л і ві й

Гьоргію, схаменися!
Чи мало тобі було різок в Римі?

Пі ві й

І батога в Єрусалимі?

Л і ві й

Тримай його!

Пі ві й

Не пущу!

Г ь о р г і й

Пусти! Відмовлять ноги,
Якщо хлопа не захищу!

Г о д і й

Варта, приведіть захисника!
Наразі моя рука, себто длань,
Почне провадити процес,
Щоб, в результаті, роз'єднати лезо і ефес.
За допомогою Божої правиці,
Ми пустимо різак вдовиці*.
А потім... Так вже повелося –
Покотиться розпатлане волосся!

Г ь о р г і й

Тепер, коли засідання вже почалося,
Прошу зазначити, що самовільно
Я згодився на справу сю.

Г о д і й

То ти ще й божевільний?
Ні, не протоколюйте фразу цю.

Г ь о р г і й

Я Гьоргій, син донни Марії
Зі скудельників, які живуть на кручах
Борисфена.

Г о д і й

Чували ми про тебе: вітер віє,
Навіюючи чорнії знамена.

Д о л ь ф і й

В могилоньку твою когось ведуть
Заплутані дорогами сліди.

Г ь о р г і й

Та не зникають на мою
Біду і радість ті ходи.

Годій

Заслухаємо обвинувачення
В особі префекта міста Кафа
Згідно з кодексом міста – "Моя борня",
Написаного нашим Альфа.

(зміна декорацій)

Десь наприкінці 20 сторіччя...

*Георгій Васильович Примірник у спортивних
штанах, майці і капцях часів СРСР сидить у
кімнаті на стільці біля вікна. Над ним –
брудно-бежове радіо, позаду стоїть диван,
спереду на тумбочці зелений телефон.*

*Чоловік дивиться на вулицю праворуч, у бік
спуску, й слухає румунське радіо, яке чомусь
трансляє новини часів Другої світової війни
голосом Адольфа Гітлера. За вікном з
проїжджої частини чути рух автомобілів.*

(зміна декорацій, знову Кафа початок 1 ст. н.е.)

Дольфій

Злочинець зазіхнув на честь мундира,
Зухвало обікрав священну квітку Кафи.
Тож той, хто зневажає міру,
Беззаперечно, піддається штрафу.
Але якому? Що чекає байстрюка?
Невже лиш умовляння до порядку?
І знову та без сорому рука,
Почне "окучувати грядки",
Щоб залучити чисте джерело
До своїх брудних справ,
Ще й язиком, як помелом,
Спотворить суть свобод і прав.
Чи не просив покинути я місто,
В якому їм не місце?
Чи не благав полишити думки,

Про нашу з ними громадянськість?
Виходить, розуміли навпаки,
Себто перекладали в давність
Той мотлох, що зібрався у серцях
Мого стражденного народу,
Так народився страх,
І вийшов на свободу,
Замордував беззахисні думки
Гноїнням чистого проміння.
Трактат: “Прозріння навпаки!”,
Афіша: “Недолугість – то уміння!”.
Отакі, занурили нас у вічний плин без руху,
У кашу хворих поколінь,
Що фист!* невинно вивітрюються в дірку духу
На ледь помітну ковзаючу тінь,
Де у прозорості втрачається реальність,
Навіяна серпом і молотом
Посвяченим навернутими попами у хліві.....
То ж не відкупишся ніяким золотом
Від шибениці, що спочине у архіві
В науку для майбутніх поколінь!

Г ь о р г і й

Якби не знав, хто переді мною,
Подумав би: то філософ,
Який вже вивудив із перегною
Пісного черв’яка.

П і в і й

Зараз дограється наш зрошений теософ*...

Л і в і й

Святий.

П і в і й

Скоро буде стежкою такою...

Лівій

Лиш сниться спокій
Там, за прозорою водою...

Годій

За неповагу до громади й суду
Тебе самого слід засудити!

Гьоргій

Але я захисник і буду...
Я маю право глаголити!

Дольфій

Тут право я, тому закон звучить:
“Притни язик й по ділу!”.
Моє погодження, як фон,
Нехай нагадує про силу.

Гьоргій

Добре. Коли ти не проти...

Лівій

Знайомі ноти...

Півій

Аби тільки не почав музикувати,
Тоді нам вже не влаштувати
Повернення святця на вольні береги...

Лівій

Бережіть його, боги!
Чи богі?

Дольфій

Обвинувачується пройдисвіт з великої дороги,
Крадій чеснот і недоторканих ілюзій,

Який без остороги,
Нахабно поглумився з наших цінностей
І витер свої брудні ноги
Об мантію святого правосуддя!
Ведіть на сцену те маруддя,
Яке приніс його нікчемний дух,
Щоб бачили всі докази перед очима.
І не забудьте з вух,
Що майоріють над плечима,
Зняти лапшу.

Лівій

Це він про нашого святого?

Півій

???

(приводять Гіменей)

Годій

Слово надається свідкові від звинувачення
Дольфію Альфа!

Дольфій (свідок)

Великому суду я дякую за честь,
Що надана мені моїм нутром.

Дольфій (прокурор)

Тож ми почнемо, ваша честь.

Годій

Опитуйте. Бог в поміч вам обом.

Дольфій (прокурор)

Що ж сталося насправді, високоповажний
Дольфію?

Дольфій (свідок)

Тирани ті – не наші люди!
Я їх добром просив піти від нас.
Однак, тепер того не буде,
Я перевішаю усіх – прийшов їх час!

Годій

Вибачте, яким чином спіч ваш справи
стосується цієї?

Дольфій (прокурор)

Прошу вибачення, свідчення не ті:
Підзахисного фист! покусали іудеї...

Годій

Продовжуйте!

Дольфій (прокурор)

Де ви були, коли процес крадіжки
відбувався?

Дольфій (свідок)

Якось, куняв я у саду.
А він до неї залицявся...
Ой, не переживу таку біду!

Дольфій (прокурор)

До кого?

Дольфій (свідок)

До діви.

Дольфій (прокурор)

Себто, до гранітної скульптури?

Дольфій (свідок)

Щебетав до її натури.

Дольфій (прокурор)

На яку тему?

Дольфій (свідок)

Щось про кохання і витрати.

Дольфій (прокурор)

Загадали мені ви теорему.

Не можу я не запитати

Про те: яке відношення до вас та каменяка має?

Дольфій (свідок)

Що ви? Це моя донька, мій ангел, моя мить!

Вона і зустрічає, й проводить...

На вітрі, мов струна, в руках бринить,

А серце її – найдорожчий діамант

Моїх очей, загибель в глибині творіння.

Не думайте, все це не плагіат –

Лише старанно підняте каміння

Добуте з глибини душі...

Дольфій (прокурор)

Тепер я розумію ваші муки,

Тому продовжу сіяти питання.

То що ж украли хтиві руки?

Кому належали ті коливання?

Дольфій (свідок)

Належали вони одному пастуху.

Дольфій (прокурор)

Скажіть ім'я.

Дольфій (свідок)

Гіменей.

Дольфій (прокурор)

І що той Гіменей?

Дольфій (свідок)

А що той Гіменей?

Коли відсутній був я,

Мов змій, звивався біля неї.

Чи злидень пам'ятає,

Як затоптав в саду лілеї?

Гіменей

Хто ж таке забуде!

Годій

Тобі суд слова не давав.

Ще раз – й батіг на твоїй спині набуде

Того, що вчора відчував.

Продовжуйте!

Дольфій (прокурор)

Чому б не змішувати кров?

Побільше домішок і додавань...

Дольфій (свідок)

Вважаю це неприпустимий зсув,

За ним піде з-під ніг Шампань,

Полетить газами в віки

Дурманом, бо волочиться за грань

Вологих губ, для ніжної руки,

Руки із мулу дзеркала.

Годій

Хтозна-що! Знову не туди вас муза зализала.

Дольфій (свідок)

Вибачте, занесло в голові слова.

Годій

Продовжимо тоді...

Дольфій (свідок)

Вона йому відповідала,
Моргаючи метеликами на очах, цвіла
Трояндами, на штамбах розквітала
Й не знала, що в його долонях
Лежало вкрадене зухвало в неї серце.
Смерть... Негідник убив її,
в червоних кольорах
Тепер мій світ...

Дольфій (прокурор)

Ми закінчили.

Годій

Передаймо тоді ми захисту привіт.

Гьоргій

Для мене тут все зрозуміло:
Немає правди, коли меч провадить сенс.

Годій

Програєте процес!

Гьоргій

Програє той, хто програв.

Дольфій

А виграє той, хто вже виграв.

Гьоргій

Проте цього він ще не знає,
Шляхи Господні лиш читає, читає –
Та не знаходить імені свого.

Годій

Просимо внести другого свідка – діву Віолію.

(вносять)

Приступайте!

Дольфій

Отже, юна леді, скажіть, чи знаєте ви цього чоловіка?

Віолія:

.....

Годій

Мовчить. Німа.

Не рухає повіки,

І груди не здійма.

Поміряйте їй пульс!

Немає пульсу?

Дивно...

Дольфій

Вона прийшла сьогодні не сама.

Годій

А з ким?

Дольфій

Зі мною.

Годій

І?

Дольфій

Доручення від неї маю я,

Тож бути нею маю право.

Все, мною сказане, підтверджує вона.

Годій

Продовжуємо далі страву.
Вибачте, справу.

Дольфій

Ви знаєте підсудного чи ні?

Віолія (Дольфій)

Авжеж.

Дольфій

Ім'я у нього?

Віолія (Дольфій)

Гіменей.

Дольфій

Хто він вам такий?

Віолія (Дольфій)

Ніхто і не який.

Дольфій

Коли у вас украли серце,
Ви добре пам'ятаєте той день?

Віолія (Дольфій)

Аякже. Я в якомусь сенсі
Прогулювалася, забувши про мігрень.

Дольфій

Що далі відбулося?

Віолія (Дольфій)

Кущі зашаруділи, з глибини
З'явилися, чи то здалося
Розпатрано-розхристані вони.

Годій

Хто!?

Віолія (Дольфій)

Руки, ноги, тулуб, голова...

Дольфій

Для опису цього достатньо.

Віолія (Дольфій)

А далі почались слова, слова...

І я заснула в ласолюбній пропаганді,

Сумбурно закружляла голова...

Вже уві сні, чи то насправді

Божився він в коханні неземному,

Пообіцяв, що забере і знову

Я оживу й блукатиму по ньому.

Годій

По кому?

Віолія (Дольфій)

По життю!

Його молитвами все буде...

Дольфій

Ще й богохульствував!

З якого чуда

Йому помилювання світить?

Ніхто і не помітить,

Як тіло на мотузці затремтить.

Ще мить –

Й повішаю раніше вироку на першій гілці,

І споруджу на томі місці – храм забуття!

Годій

Чудово, приймемо у ньому ваше каяття.

Дольфій

Одначе цікаво нам, як далі все було?

Віолія (Дольфій)

А потім нас в алеї помело
Разом із листям і опалим цвітом...
Я відчувала вранішнє тепло
Того кохання, що буяє світлом
Свого проміння. Не пощастило.
Украв негідник Серце Кафи...

Дольфій

У мене все, ваша честь.

Годій

Що скажеш, глиняна довбешко?

Гьоргій

А що казати, коли слів немає.
Тільки запитаю для примітки,
Чи ви кохаєте одного, поважна крале?

Віолія

.....

Годій

Мовчить.

Гьоргій

Ближче підійду й торкнуся її руки:
Чи чуєш ти мене, прекрасна діво?

Віолія

Чую.

Дольфій

Протестую!

Гіменей

Приймаю протест.

Гьоргій

А як же Божий перст?

Хіба не диво він явив, коли ватажив мною.

Не соромно вам буде межи собою

Чи перед людом, що жиє в пільмі?

Гіменей

Глухі аксесуари і німі,

Закуті реквізитом у коробці,

На сцені безпорадності самі.

Їм все одно, хто на чиєму боці:

Куди повернуть, туди й тупочуть.

Дольфій

Й не хочуть, просто не хочуть,

Здається, не уміють відкрити очі.

Та й не треба. Всі охочі

Вже відірвалися від матінки Землі...

Гьоргій

Тоді не будуть вам страшні слова мої,

І не розітнуться вуста її

На їхніх покалічених очах.

Дольфій

Це правда. Добре, приступай!

Годій

Лише два запитання.

Гьоргій

Що є сей світ?

Віолія

Сей світ – це шурхіт крил
Сполоханого птаха на папері у Творця,
Красиві квіти в'янучих ілюзій,
Що відносять у царину крихкого магнетизму,
І тисячі нав'язливих конфузій
На фоні унікальних афоризмів,
Які ведуть в ніщо, приходячи з нічого
На склі, яке долоні розділяє, та все ж
Ви можете принаймні їх поєднати в протилежності
На трафареті мерехтливих обрисів любові,
Коли народжуєте в серці краплю крові,
Як наслання, що йде від тебе й тягне тебе з собою,
А іншою рукою веде за руку ляльку
Під барабани праведних богів,
Що віддаляються строкатою юрбою.
І небо, сіре небо вдалині,
Яке лежить, неначе в когось на долоні...
Чи він у нього у полоні стікає порожнім
існуванням?
Тремтячими губами: "Пити, пити"...
Повзучий гад провіює крізь сито
Можливість променю у склепі.
Розуміння приходить, але зі свічкою...
І знову пляма, пляма світла
Постійним рухом розмиває відкриті
нещодавно обриси:
Чи того тіла відкусять і зап'ють вином
У лабіринтах безкінечних заперечень,
Й завершать білим полотном
Потік багатозначних речень,
Загрозливих у пульсації всього?
Та паростки збираються в політ.
Квіти, квіти, квіти. Вони і є сей світ!

Гьоргій

Що скаже діва з приводу абсурдних
звинувачень Гіменея несправжніми богами?

Лівій

Все. Ні обіцянок ні пробачень...
Вже жереб грає нами.

Півій

Шукати інший вихід треба.
Бо їхніми брудними молитвами
Гьоргій – у петлі, а небо...
Воно мовчатиме ...

Лівій

Правдоподібно.

Півій

У тому випадку, коли напишуть там.

Віолія

Бракує повітря в цьому світі,
Неначе хтось його висмоктує.
Украсти хочуть хтиві кігті
Всі барви з нього... Морозонько лютує,
Холодно, та ковдра лише зваблює теплом,
А за столом сидять безликі манекени,
перебираючи губами,
Їх життєдайним джерелом
Являє пересохлий вихід в забуття.
І що то за життя, коли німе кохання –
Брехня, суцільне лицемірство,
Уявні рухи правиці художника, що пензель
вмочує в оману
І заперечує ту рану, яка кровить буттям.

Хіба що каяттям прийде така жадана
благодать –
Як хочеться літати. Чому тоді мовчать
Ті крила в кинутих словах творіння?
Я – з болем вийняте каміння
Цього не знаю! Лише кохаю й серце віддаю.
Нема вини на тому, хто цвіте!...

Годій

Ще є свідки?

Дольфій

Звідки?

Гьоргій

Є.

Годій

В сценарії немає.
І суд в їдальню, вибачте, в вітальню
Вирушає на обговорення вироку.

Годій

Суд постановив:
1. Гіменей в кайдани.
2. Гьоргія стратити через повішання завтра
на кручах Борисфена, біля Череповища,
перед заходом сонця.

Натовп

Гууууууууу!

Гіменей

Прошу останнє слово.

Годій

Немає часу на розмови.

Гьоргій

Однак ще не готовий ваш обід.

Дольфій

Жорстокий світ:

Хтось хоче, та не може.

Гіменей

Нехай же йому допоможе

В тумані заблукале провидіння.

Лівій

Пішли шукати донну Марію, бо розкидане
каміння

Вже полетіло у бік світла.

Півій

Говіє перед сповіддю смола.

Дія 4

Десь наприкінці 20 сторіччя...

*Георгій Васильович Примірник у смугастих
сімейних трусах, білій майці і капцях часів СРСР
сидить у кімнаті на стільці біля вікна і крутить
циферблат телефона.*

Антураж без змін.

Георгій Васильович:

– Альоу, альоу, ф, ф!

– Альоу, альоу, ф, ф!

– Дайте, будь ласка, полковника Примірника!

- *Шо?*
– *Примірника Василя Георгійовича!*
– *Альоу, альоу, ф, ф!*
– *Альоу, альоу, ф, ф!*
– *Вася, Вася!*
– *Альоу! Так, це дід Гріша.*
– *Яка Марія Іванівна!?*
– *Марія Іванівна! Марійко, тебе!*
– *Але ж це я телефоную!*
– *Що за чортівня!*
– *Альоу, альоу!!! Це Примірник Георгій*
Васильович, колишній начальник
автостанції. Що!? Не знаєте одного? Який
спектакль? Це гра!? Я з вами не гратися
прийшов, ой, зателефонував!
– *Тьху!*
– *Марійко, зелений телефон не годиться,*
треба його замінити на червоний!
– *Альоу, альоу, ф, ф!*
– *Кінчайте мені ці кривляки!*
– *У мене фонить!*
– *Що значить, що таке фонить?!*
– *Підіть порийтеся в своєму словниковому*
запасі!
– *Що!? Не чую! Це не газова!?*
– *Зараз я зателефоную вашому начальнику!*
– *Немає!?*
– *Альоу, альоу, ф, ф!!!*
– *Альоу, альоу, ф, ф!!!*
(зміна декорацій, знову Кафа
початок 1 ст. н.е.)

Гіменей

Суміжні камери – це те, що зміг я вимолити
у катів.

Гьоргій

Чудовий день для роздумів...
Шлях, Священний шлях! Чи відпустиш ти мене
До батька рідного, спочилого у злиднях,
Який не втратив вільності й життя земне
Не повзав на колінах.....
Сонячний промінь обігриває руку.
Лиш прибереш – і холодом пронизують
застінки лабіринтів, без руху
Невидимими щупальцями тягнуть до
кордону між світами,
Щипають ледь відчутними тривожності
губами,
Ти знаєш щось, чого не сповісти словами
Безперечно, проте, не точно, все ж він є –
рух...
Не те щоб рух, а в іншому якомусь сенсі,
Нами незбагненному, мабуть,
Немовби тягнуть, та не віддеруть,
Ніяк не відривається душа від ляльки,
Гвіздками до хреста прибита, кровить
На грані буття, і уламки,
Але скільки їх у дзеркалах закутих,
Відблискуючи маяками неіснуючих морів,
Питають: Бути чи не бути?
Та чи це слово є у тих голів,
Які придумали оне* для визначення
невідомої субстанції?
Чи є що-небудь крім метафори буття,
Що стелиться серпанком по несвідомих
землях,

Спотворює реальність в забуття,
Непам'ятущо витріщаючись на тебе?
Не пригадало знову, після оргії пробуджене в
канаві,
Сопливе дівчисько, вивернуте нутрощами в
пустоту?
Запухлими пустими очима лиш блимає, в отруті
Брудним колотить нігтем самоту,
Абись напоїти на ношах, що несуть
Свіжовпрасувані у догму душі.
І душить, душить,
Виросними мантрами, немов би хтось
нашіптує:
І все п'є, п'є, п'є.....

Гіменей

Чи можна серце випити, коли воно горить,
Запалене інфекцією безпритульності
Без шкоди для життя?

Гьоргій

Було б кому розлити по стаканах.

Гіменей

А якщо мало тої рідини?

Гьоргій

Віддай тоді краплину першому кого
зустрінеш,
І йди... Подалі від стіни,
В степи, і там, напевно, ти зумієш
Знайти поношену одягу, що на опудалі
повисла, —
То обладунки лицарські, провіяні вітрами
сумнівів.

Гіменей

Якби ж то так набуло того смислу,
Що повело до рідних берегів.

Гьоргій

Відчути треба духа голос з глибини,
Що зве тебе, слабий* єством творіння.
Хоча чи точне слово це? Все ж, воно
Приходить через розуміння
Речей, які не в змозі пояснити.

Гіменей

Коли б не тільки говорити,
А ще й могли...

Гьоргій

Той хто жадає – похід почне завжди,
Лиш тільки прийде іскра Божа,
По необхідності прокресляться сліди...
А як по-іншому? По-іншому не може.

Гіменей

То міражі все це пісків брехливих,
Розпечених гріховністю, намазаною на очах?

Гьоргій

І страх, страх, який не відає стежок бурхливих –
Безпомічна дитина на руках.

Гіменей

Дякую тобі, що вступився,
Хоча це все з розумністю не йметься,
Та чи судити маю тебе за це безумство,
Що мудрістю услід назветься.

Гьоргій

По-іншому не розуміє людство.

Гіменей

Що далі?

Гьоргій

Незбагненні далі,
Летять пташині зграї,
Падають якісь із них, та інші летять, летять,
І згадують лиш доторки потому.

Лівій

Не будем зволікати, летимо додому!
Ми тут, наш провідник, щоб світло зберегти.

Глашатай

Тягніть, лиш тихо, істукана.

Гьоргій

Що відбувається, куди?

Півій

Тихіше, потім.

Гьоргій

Він як дві краплі я, лиш не живий...

Лівій

Пішли, пішли, візьми попий...

Гьоргій

Я витягну тебе...

Лівій

О Господи, він знову за своє.

Пі в і й

Так і є.

Казав, що ця без сенсу справа.

Г л а ш а т а й

Помер у камері від непереможної хвороби
Святий пройдисвіт Гьоргій!

Д о л ь ф і й

З дороги!

Тихіше, і мовчи. Повішання ніхто не
скасував.

Тож сфабрикуємо страту, мертвим
скопіюємо живого.

Г л а ш а т а й

Повішання ніхто не скасував!
Всі як один на страті грішника святого!

Д і я 5

Г ь о р г і й

Як ви, мамо?

Д о н н а М а р і я

Все думала про те, де ходять ноги моєї дитини.
Мій ангеле, ночами плакала за твоїми крилами,
Які подарував Господь тобі, коли спустився
до хатини

Пригорнутий моїми молитвами.

Ти світло, найбільше світло у моїм житті,
Таке легке, неначе невагомість в серці

Прийшла молитися у почутті
І розтеклася в неймовірній спеці
Любові. Що ще.....що мені ще?.....
Як я? Я це ти.....Я – як ти.

Гьоргій

Та що ви, мамо, встаньте із колін.
Молю вас, підійміться, ось так!

(заходять Лівій і Півій)

Лівій

Донно Маріє, наш вам уклін!
Тепер усі ми у безпеці, відтак
Надію маю на безкровний порятунок.

Півій

Це був беззаперечний подарунок долі.

Гьоргій

То як вдалося вам мене урятувати?

Лівій

Пішли шукати матінку твою.
Аби не заблукати,
Глашатая вмолили і мою
Сорочку довелося ще віддати.

Гьоргій

Не помітив я, що ти в не своїх лахміттях.

Півій

Привів він нас до гончарів і втік,
Ще й не сказав, що твій племінник.

Лівій

Ім'я ще має дивне, щось типу Примірник.

Донна Марія

Атож.

Але не любить він його.

Півій

Ще б пак.

Воно не краще від мого.

Лівій

Тебе по-іншому вже не назвати.

Гьоргій

Варьяти*!

Що ж було далі?

Півій

А далі я надів сандалі,

Взяв у правицю дідову сопілку;

І та мелодія, що ти насвистував одвіку,

Привела нас до цієї хати.

Чому б не порадіти й заспівати?

Та ні ж, тебе пішли шукати

Всі разом...

Гьоргій

А що то за один, схожий на мене,

лиш не живий?

Донна Марія

Вас двох нам доручив Всевишній,

Та дух приніс лиш образ твій.

Як виявилось, Григорій інший

Тому й стояв всі ці роки, чекав себе.

Десь заблукала в темряві моя дитина,

Та бачу тепер долю і тебе,

Його промінчик в серці не загине –

Навік залишиться в мені.

Гьоргій

Я не один, він також є в мені —
Зіллються наші голоси.
Я бачив дві дороги уві сні,
Які зійшлися і стрибнули крізь часи.

Півій

Та плигнути звідси нам хоча б,
Щоб Дольфію не лоскотати скроні.

Гьоргій

Тікаймо, але я не раб
І не складу мавпуючи долоні!

Півій

Хто ж тебе на це примушує?

Гьоргій

Вистава заповонила пустоту!
І грає, грає, виграє, цурає* душу,
Хоча би спробувати долю ту,
Яку спокутувати мушу.

Півій

Звідкіля це все? Ця відчайдушність,
що звучить, неначе сміх?
Не розумію, хоч убий.

Донна Марія

Коли під серцем я носила їх,
Зійшов до мене Дух Святий.
Й збагнула я, що обрані вони для промислу
Божого
З моменту того.

Лівій

Два лицарі світла!
Цікаво для історії. Це
Занотувати треба, тож до діла.
Піду шукати тихе місце...

Півій

Йди, однак не заблуди
У сутінках своїх фантазій.

Лівій

Все одно піду туди.

Півій

В майбутньому познач, на чім спіткнувся
наш Касій*.

Лівій

Як зоря його зійшла.

Дія 6

Лівій

Дивись! Везуть!

Півій

Як живий, скляні лиш очі.

Г л а ш а т а й

Всі мерщій, охочі!

Лівій

”Лялька в клітці” – назву цей розділ.

Донна Марія

Сину мій, сину мій, пробач мені, мій соколе.

Півій

Шкода мені хлопа, хоча і не живого.
Радію, що умовили сидіти іншого вдома,
нам не завадить осторога.

Лівій

Недобре чую, щось утне.

Півій

Таке, й мине?

Донна Марія:

Все у руках Господніх.

Лівій

Так, все в них.
Молю Його лиш про одне,
Щоб не забув про нас сьогодні.

Донна Марія

Закутайтесь сильніше, а то впізнають вас.

Півій

Ще вірю: не настав наш час!
А ненароком оживе?

Лівій

Мовчи, дурню!
Одного не розумію, чому він в клітці?
Хіба втече? І стеля товщелезна в висоту,
Повигинались на візку колісні вісі,
Неначе велетня везуть або тяжку плиту.

Пі ві й

Щось тут не гаразд, нечистий знову за своє.
Дивись: заворушився, ожив.

Лі ві й

Так і є.

До ль ф і й

Рукою, та не тою рухай.

Го ді й

Нога, нога не туди.

На то в п

Гуууууууу!

Г л а ш а т а й

Пройдисвіт язика ковтнув, лиш вуха
Лишили на лиці його сліди!

До ль ф і й

Хто придумав цю сцену?
Щоб висхли йому мізки!

Го ді й

Ще трохи дотерпіти до арени –
Натягнуться вже скоро віжки.

Лі ві й

Неначе хтось говорить там,
Не вірю я своїм очам...

Пі ві й

Ожив чи що? Поближче підійду.
Ні. Хтось нитками рухає кінцівки.
На щастя чи то на біду,
Вертепом хочуть задурманить мізки.

Лівій

Тихіше, відступимо у натовп.
Бачиш пагорб?

Півій

Знаю: скоро розпочнуть концерт.

Дольфій

Рукою, та не тою, правою рукою.

Годій

Та не виходить, підмощуй ногою.
Ось так, рукою, та не суть...

Півій

Неначе п'яного везуть.

Натовп

Овваааа!

Глашатай

У блазня закрутилась голова!

Дольфій

Як вони вірять ще цьому абсурду?
Я не очікував, що наскільки заліпить
пропаганда!
Киш звідси!
Ще не хватало цього гада.
Рука, рука, повільніше.
Отак, неначе чухаєш потилицю свою.
Не поспішай, бери точніше.
Не дряпай, ні, залиш ступню мою.

Годій

Твою?!

Дольфій

Та не мою, а ляльки!

Глашатай

Інтерв'ю, інтерв'ю!

Хто хоче дати інтерв'ю ?!

Чекає Дольфій після страти у технічній зоні!

Квитки залишились лиш на балконі!

Дольфій

Не вдається, не вистачає вміння...

Годій

Вже скоро. Май терпіння...

Дольфій

Тривожуся, щоб не було падіння.

Годій

Та стеля витримає, я старався.

Дольфій

Тому я і злякався.

Глашатай

Розпочинається концерт!

Прошу зайняти місця, відповідно до придбаних квитків!

Натовп

Еееееет!

Глашатай

В фан-зону ті, хто без квитків!

Дольфій

Вилазь тихіше...

Натягни капор моралі...

Годій

Застряг, не можу більше.
Штовхни мене подалі,
Ось так.

Дольфій

Тобі би не завадило присісти на діету,
Усупереч бенкету і клозету.

Годій

Воно то правда...
Та мариться котлета
У муках ненароджених емоцій.

Дольфій

Годій!

Годій

Га?

Дольфій

Помолимося перед образами:
Нехай прибуде з нами...

Годій

Справедливе правосуддя.

Лівій

Ті ж самі судді.

Глашатай

Схиліться перед високоповажними катами!
Розпочинаємо концерт!

Дольфій

Подайте диригентську паличку.
Соліст сьогодні – наш пергаментний поет,
Незмінний, як завжди, одвіку.

Годій

Я!
І приготуйте злодія!

Дольфій

Підготуйте злодія!
Точніше.

(з цього моменту у Годія мелодійний голос,
а Дольфій диригує)

Годій

Встановлюйте поміст. Рівніше!
Колоди під нього. Лівіше, ще лівіше!
Несіть мотузку, табурет,
Поставте осторонь клозет,
Аби під себе не ходили.
Ви що там заблудили?!
Ставте шибеницю, тихіше...
Нерівно, верх правіше...
Прив'язуйте мотузку,
Щоб було красиво,
В'яжіть міцніше, ще міцніше,
Та не забудьте про петлюююююю!...

Дольфій

Призупинись, молю!
Останнє слово буде?!
Мовчання!
Тоді облишим запитання.

Г л а ш а т а й

Гьоргій втратив свідомість від страху,
Однак сердешного це не врятує!

Д о л ь ф і й

Беріть під руки бідолаху!
Добре, що не репетує.

Д о н н а М а р і я

Чую, сину, чую!
Яке ж це горе
Втрачати другий раз дитину.
Так і покине, і погине
Туманом, що зійшов, тепло
На сонячному тлі.
А може, будуть хмари,
І ще потримається трошки те тепло?
Потішить мої очі.
Відходить в вічність материнство...
Моя історія написана, неначе, й не було
Того всього, наснилось...
Що ж буде матінко моя?
Хіба просила я у Бога швидкоплинності
любові?
Коли твоє ім'я промовила на крові
Жадала я лиш світла від тепла.
Для мене ти, що зачекався там, на небі, –
Це світ, в якому розцвіла
Й жила любов, хоча німіла
Від холоду ріки, що біль несла.
Мій янголе, лишайся в мирі,
Твою я була і не була...

Лі ві ї

Пронизливо крізь серце ллється кров;
Немов стріла, отруєна дарунком,
Явилася у просторі любов
На мить багатобарвним візерунком.

Пі ві ї

Мамо, мамо! Літери вкарбовані в усе.

Лі ві ї

Тихіше будьмо, вкрай небезпечно се.

До ль ф і ї

За те, що сіяв сумніви поміж людьми
Та Господом своїм удобрював думки
фальшиві,
Здійснити вирок зобов'язуємо ми
Через повішання на шиї...
Кате!

Го ді ї

(вибиваючи з-під ніг засудженого імпрові-
зовану колоду)

Ееееееть!

На то в п

Ееееееееее!

Г л а ш а т а ї

Аплодисменти!

Пі ві ї

Лети!

На то в п

ИииииииИ!

Годій

Білий голуб! Не на добре це!
Казати будуть, що душа злетіла.

Дольфій

Стріляйте, не впустіть!
Сторожа, що мнетесь, скоріш до діла!
Упустили, знову упустили, втік!

Годій

Буремний вік!

Дольфій

Тиша!

Глашатай

В неділю зранку, завтра
Відбудеться страта
Шляхом відтинання голови
Від тіла ласолюбця Гіменея!
Не забувайте на ніч молитви,
Що вихваляють нашого префекта, "Проме-
тея",
А зараз він буде брати інтерв'ю!

Годій

Дивіться всі онлайн статтю мою!

Півій

Йдемо, все зрозуміло нам.
Доведеться Гьоргію сказати,
Що завтра зранку там
Ще й Гіменея будуть мордувати.

(шум трибун. Дольфій голосом футболь-
ного кореспондента, Годій футбольного
гравця)

Д о л ь ф і й

Поздоровляю вас із перемогою!
Ну як матч, як ваші відчуття?!

Г о д і й

Дуже незручно було копати стопою;
Муляло взуття.
Та потім все пішло по плану,
І ноги рухати пішли туди,
Де м'яч знаходився завжди.
Кричав ще тренер: ” Не впади!
Поганий стан газону!
Давайте в зону, в зону! ”
І я забив.

Д о л ь ф і й

Який надрив!
Емоції!
Що тренер у перерві говорив?

Г о д і й

Казав, що ми усі нездари –
Ляльок не можемо обіграти.
А потім фист! почав кричати,
Що ми готові були дати
Дрозда самому сатані.

Д о л ь ф і й

Тож пригадалося мені,
Що ви програли в першій грі.

Г о д і й

Зробили висновки, як бачте!

Д о л ь ф і й

Ну що ж, вам успіхів в наступній грі!

Н а т о в п

Оле, але, але, але!!

Оле, але!...

Оле, але, але, але!!

Оле, але!...

.....!

Дія 7

Д о л ь ф і й

Що там за галас вдалині?

Г о д і й

Віолія людей розвеселяє.

Д о л ь ф і й

Не те щось з нею. Чи здалось мені?

Не так вона, як завжди, розмовляє,

Іде сюди, щоб споглядати на любов,

Яка на шибениці тихо спочиває.

Г о д і й

Потрібно зачекати, бо любов

Ще у в'язниці на конвой чекає.

Д о л ь ф і й

Що сталося? Чому підсудного немає?

Г о д і й

Духовник з ним на вічне споглядає.

Д о л ь ф і й

Хтось наближається за нею.

Г л а ш а т а й
Спасіння прикладеться Гіменю
Від страченого вчора, що воскрес!

(зміна декорацій)

*Неподалік входу в місто Кафа, збоку річки
Борисфен, верхи на гільйотині, сидить Георгій
Васильович Примірник з мушлею в руці біля вуха.*

Георгій Васильович:

– Альоу, Альоу, ф, ф!!!
– Альоу, альоу. ф, ф!!!
– Альоу, альоу. ф, ф!!!
– Альоу!...

(кидає мушлю в річку і йде геть. Зміна
декорацій. Монохромне двовимірне безча-
сся, пустеля, безліч повітряних кульок.
Гіменей, по піску, тягне Віолію мотузкою,
яка (як при повішанні) накинута їй на шию,
Віолія тримається руками за петлю, щоб не
задихнутись)

Віолія

О люди, йду перед святим
Всім повідомити, що ближчає спасіння!
Живий Він і буяє, бо за ним
Дух Божий споглядає вознесіння.
Мій рятівник, що відродив мене,
Спохилу уві сні спотворених ілюзій,
Благословенний небом не засне,
Допоки не врятує чисту музу
Творіння, що застрягла у багні буття
І чи згадає каяття
Того, хто у смолі розпеченій знайшов спасіння,
Впрасований гріхом у кинуте каміння,
Яке чоло знівечило, захищене вінком,
Що сатана на нього спорудив.

Там, за столом поношених чеснот, вином
Розм'якшуючи хліб, прощення йшло...
Та чи сей світ звучання зрозумів,
Коли до нутрощів підніс тепло,
Що холодом звивалось від єства?
Чи взріє те, чого не відбулося?
Але гряде, вже почалося,
І слова віднині зайві...

(зупиняються, залишаючись у цих позах до кінця дії. Ляльковик розриває частину неба, наче папір, і дивиться вниз. Крізь діру починають падати ляльки. Гора росте до самого неба й затуляє дірку.
З підніжжя гори вилазять Лівій і Півій, стають наче два стовпи від воріт. З самого верху скочується Гьоргій і залишається лежати на спині, ногами вверх спершись на гору)

Гьоргій

Ма-ма, ма-ма, ма-ма.....

(чути спів Донни Марії)

*Думки далеко, далеко
Блукають садами зеленими,
Думки далеко, далеко
Злітають разом з лелеками...*

*Чи віриш ти мені?
Чи віриш ти мені?
Чи вигадка це чи ні?
Чи вигадка це чи ні?...*

(Гьоргій замовкає, спів розвіюється і зникає. Чути розмову. У воротах з'являються в масках злих духів Дольфій і Годій, направляються на край сцени рухаючись і розмовляючи, як змії)

Дольфій

Шшшшшшшшшшшш!

Годій

Ффффффффффф!

Дольфій

Поглинув морок сірий, обрис мій,
В пил перетворюючи все єство.
Нагадуючи про зірки шипінням змій,
Навіяне ганьбою божество
Манило пальцем у руїну.
Там батько без очей стояв у домовині по коліна,
Лукав мене вчорашніми словами:
"Йди за нами, йди за нами!"
І я пішов, мов зрячий за сліпим,
Виходить, теж сліпий, але по-іншому...
Неначе не за тим, не з тим,
В утробі тіг Всевишнього,
Зачатого кривавим сім'ям голови...

Годій

А молитви? Ти чув ті молитви,
Що харкали пісним дощем,
Котячими очима поглипували мляво
І продиралися крізь шмарклі ще?
За ними видко, рай.

Дольфій

Але повік не забувай,
Що ми придумали його
Й без нас його не буде.

Годій

А може, й буде...
І брешеш ти, зміїний сину!

Дольфій

Як би ж то зміїний...

Годій

Всім мій уклін!

Завмерли на бумазі сірій?...

Лиш Гіменей Віолію все тягне –

Не здатен придушити.

Дольфій

Без нас ніяк.

(завмирають сплетені один з одним, мов змії. Кульки зникають. Німа сцена)

Дія 8

Кімната. Ліворуч великий сервант з посудом, за ним шафа. На серванті стоїть годинник в вигляді хатки. Праворуч вікно, великий стіл для гостей, потім тумбочка, на тумбочці стоїть зелений телефон, далі стілець зі спинкою, над ним – нове бежеве радіо. Посередині, в глибині, стоїть диван. За ним зашторене, однак пропускає світло, вікно. На дивані сидить дівчинка з лялькою. Тиша. Десять в даліні чути пісню.

Думки далеко, далеко¹

Блукають садами зеленими,

Думки далеко, далеко

Злітають разом з лелеками...

Чи віриш ти мені?

Чи віриш ти мені?

Чи вигадка це чи ні?

Чи вигадка це чи ні?...

¹sergiko.com.ua

Алкід – Геракл, герой давньогрецької міфології.
Антей – в давньогрецькій міфології велетень, син бога моря Посейдона і богині землі Геї. Антея здолав Геракл.
Бар'яти – божевільні, несамовиті.
Касій – мається на увазі вбивця Юлія Цезаря – Діон Касій.
Оне – його (польська, наголос на о),
Оного – того, цього, його, вказівка на предмет чи особу (архаїзм).
Опціон – в давньому римі – заступник центуріона. Адміністративно міг очолювати варту тощо.
Різак вдовиці – гільйотина.
Слабий – хворий.
Теософ – прихильник теософії.
Услід Едему – Каїн і Авель
Феб – Аполлон, в давньогрецькій міфології бог світла, покровитель мистецтв, цілителів тощо.
Фист – сильно, дуже добре (діалектичний підсилюючий вираз, може в деяких випадках замінювати слово так)
Цурає – відмовляється, зрекається від когось, чогось.

